

The Culture verkent en geeft mandaat: op weg naar de Street Culture Campus

Verslag en adviesrapport
van de Verkenningssessie
tijdens de ROFFA Meetup
van 7 juli 2026

normethic

Voorwoord van de projectgroep

Allereerst willen we jullie bedanken voor alle input, betrokkenheid en kritische blik die jullie tot nu toe met ons hebben gedeeld, en in het bijzonder voor jullie aanwezigheid en openheid tijdens de ROFFA Meetup van 7 juli 2026. De ideeën, vragen en aandachtspunten die daar zijn ingebracht, helpen ons om de volgende stappen rondom de Street Culture Campus steeds scherper te krijgen.

Soms is het goed om even stil te staan en te kijken naar waar we vandaan komen, voordat we samen weer verder bouwen.

De ontwikkeling van de Street Culture Campus is namelijk niet iets wat gisteren is begonnen. Het is onderdeel van een veel langere beweging in Rotterdam. Al meer dan twaalf jaar zetten makers, organisaties, ondernemers, sporters en andere dragers van the Culture zich in om urban sports en street culture een sterkere en duurzamere plek in onze stad te geven.

Wat ooit begon vanuit de *scene* zelf, heeft zich stap voor stap ontwikkeld: van erkenning en gezamenlijke taal naar organisatie, strategische positionering en uiteindelijk een concreet perspectief op een Street Culture Campus. De campus is daarmee geen losstaand project, maar onderdeel van een groter ecosysteem waarin cultuur, talent, ondernemerschap en stedelijke ontwikkeling bij elkaar komen.

De afgelopen periode hebben we daarin belangrijke mijlpalen bereikt. De Street Culture Campus heeft inmiddels een plek gekregen binnen de gebiedsontwikkeling van Waterkant en er ligt een ruimtelijk perspectief voor de verdere ontwikkeling. Ook is de visie steeds scherper geworden: een campus die niet alleen ruimte biedt aan urban sports en street culture, maar ook een plek kan worden voor ontmoeting, talentontwikkeling, ondernemerschap, creatie en verbinding. Een plek die toegankelijk is en waarin de inhoud vanuit de community centraal blijft staan. De ambitie is daarmee groter dan alleen een gebouw: de campus moet bijdragen aan een duurzame infrastructuur voor the Culture.

Maar juist nu het perspectief concreter wordt, komen ook nieuwe vragen op tafel.

Hoe zorgen we ervoor dat wat hier ontstaat daadwerkelijk waarde heeft voor the Culture? Hoe organiseren we dit duurzaam? En hoe zorgen we ervoor dat de community ook in de volgende fases een betekenisvolle positie houdt?

Tijdens de Meetup van 7 juli hebben jullie daar duidelijke input op gegeven. Naast kansen voor de campus kwamen ook vragen naar voren over betrokkenheid, vertegenwoordiging, rollen, communicatie en de manier waarop we ons als community voor de langere termijn kunnen organiseren.

De tussenconclusie van Normethic gaat hier uitgebreider op in. Een belangrijk uitgangspunt daarin is dat er onderscheid moet zijn tussen de rol van CMG als werkbaar en strategisch vehikel en de vraag hoe the Culture zelf vertegenwoordigd of georganiseerd wil worden. Over die laatste vraag willen we niet vooruitlopen: een duurzame vorm kan alleen werken wanneer deze aansluit bij een behoefte vanuit de community zelf.

Daarom onderzoeken we in het vervolg ook of er vanuit jullie behoefte is om de ROFFA Meetups verder te formaliseren en, als die behoefte er is, wat een passende vorm zou kunnen zijn. Niet met een vooraf bepaald antwoord, maar juist om samen te onderzoeken wat nodig en wenselijk is. Dit sluit aan bij het advies om mogelijke organisatievormen te verkennen zonder vooruit te lopen op een definitieve keuze.

Waar richten we ons op richting 31 december?

Vanuit Collab Movement Group (CMG) richten we ons de komende maanden op de strategische uitwerking van de Street Culture Campus. Daarbij werken we aan de belangrijkste vraagstukken rond positionering, exploitatie en financiering, maatschappelijke waarde, governance en de inbedding binnen Waterkant. Thema's als betaalbaarheid, toegankelijkheid, talentontwikkeling, ondernemerschap en maatschappelijke impact staan hierin centraal.

Richting 31 december 2026 willen we een stevige basis leggen voor de volgende fase en een roadmap voor 2027. Niet alle antwoorden hoeven er dan al te zijn, maar er moet voldoende richting zijn om samen goed onderbouwde vervolgstappen te zetten.

Het verslag van Normethic is daarom geen eindpunt, maar een tussenstand. Jullie ideeën, kennis en kritische blik blijven essentieel om van daaruit samen verder te bouwen.

Dank voor jullie vertrouwen, jullie betrokkenheid en vooral voor het blijven delen van jullie perspectief.

We bouwen verder.
Samen met jullie.

Namens:

- Collab Movement Group B.V.
- Indirah Tauwnaar,
Rajiv Bhagwanbali en
Danijel Ribarić
- Spatial Codes
- Zico Lopes

ROFFA blijft de communitydrager, van waaruit de *scene* wordt verbonden en betrokken. CMG richt zich op de strategische advisering en uitwerking, gevoed door de kennis en perspectieven vanuit de community.

Samenvatting

Op 7 juli 2026 kwamen bij Concrete Lions in Rotterdam ruim veertig mensen samen tijdens een ROFFA meetup: mensen uit de street culture scene, en mensen van de organisaties die bij de Street Culture Campus betrokken zijn. Deze samenvatting geeft kort weer wat die avond opleverde. Wie precies wil weten hoe iets is gezegd of onderbouwd, vindt dat in de hoofdstukken erna en in de bijlagen.

Waar ging de avond over?
De scene werkt al jaren aan een vaste plek voor urban sports en street culture. Dit wordt de campus in de nieuwe wijk Waterkant. Voordat het echte haalbaarheidsonderzoek start, wilden de initiatiefnemers, verenigd in Collab Movement Group, laten zien wat er tot nu toe is gedaan, ophalen wat de scene belangrijk vindt, en aan de scene vragen of zij verder mogen op de ingeslagen weg.

Wat kwam er uit?
Het duidelijkst was dit: mensen willen kunnen zien wat er met hun inbreng gebeurt, en vooral wie nieuw is weet vaak niet waar ideeën blijven en wat ermee gedaan wordt. De grootste zorg was niet óf het gebouw er komt, maar of er straks genoeg geld is om het draaiende te houden. En er is een patroon in de samenwerking met de gemeente: beide kanten kijken naar elkaar – de scene naar zekerheid, de gemeente naar mensen die opstaan om te programmeren.

Wat is er besloten?
The Culture gaf CMG groen licht om verder te gaan met het campustraject, zolang de scene op de hoogte blijft. Dat mandaat is steun van de scene, geen volmacht om namens haar te tekenen, en het is duidelijk begrensd: CMG brengt de stem van de scene naar buiten en regelt praktische zaken, maar beslist niet in plaats van de scene over grote dingen zoals de vorm van de campus. Dat soort keuzes gaat terug naar de scene. Het is een afspraak met duidelijke grenzen, waarbinnen The Culture betrokken en op de hoogte blijft.

Wat bleef open?
Eén vraag is bewust doorgeschoven: moet de scene zich als scene formeel organiseren, of niet? Daarover dachten mensen verschillend, en het was te vroeg om die vraag nu te beantwoorden.

Wat is het advies?
Het advies hieronder is de onafhankelijke weging van Normethic, dat de sessie begeleidde. De meeste stappen liggen bij CMG en ROFFA en een deel samen met de scene en betrokken partijen: laat zien wat er met de inbreng is gedaan; spreek af wie wat doet nu CMG naast de bestaande structuur van ROFFA is gekomen; zet de voorstellen voor betrokkenheid in gang en vraag de scene concreet om hulp; zorg dat dezelfde mensen blijven terugkomen; laat de scene eerst haar eigen standpunt bepalen op de grote vraagstukken en werk die daarna met de partijen uit; kom later in een diepere vorm terug op de organiseervraag; en pak samen met de omgeving op hoe de gemeenschap bij elkaar blijft zolang er nog geen gebouw is.

En verder?
Alle inbreng van die avond staat volledig in de bijlagen, per groep, zoals is toegezegd, zodat iedereen zijn eigen bijdrage kan terugvinden en nagaan of die goed is weergegeven.

Inhoudsopgave

Colofon	2
Over dit document	3
Voorwoord	4
Samenvatting	6
Inhoudsopgave	7
1. Waarom dit verslag	8
2. Hoe de avond is verlopen	9
3. De stelling en de uitkomst	10
4. Wat er is opgehaald	11
Vraag 1: Wat is er nodig om vertrouwen te hebben?	11
Vraag 2: Wat is je grootste zorg of twijfel?	12
Vraag 3: Hoe wil men betrokken blijven in de haalbaarheidsfase?	13
5. De twee vragen aan de zaal	14
De vraag over het mandaat	14
Het groen licht om verder te gaan	14
Wat er bij het groen licht is gezegd	15
Waar het mandaat precies op rust	15
De vraag over organiseren	17
6. Advies voor het vervolg	18
Het beeld in het kort	18
Adviespunten	18
A. Laat zien wat er met de inbreng gebeurt	18
B. Beleg tussen CMG en ROFFA wie wat doet	19
C. Werk de voorstellen uit en vraag concreet om hulp	19
D. Stuur op continuïteit, niet alleen op aantallen	19
E. Eerst de positie van de scene bepalen, dan uitwerken met partijen	19
F. Hou de organiseervraag open, en agendeer deze opnieuw in verdiepte vorm	20
G. Pak de vraag rond tijdelijkheid samen op	20
7. Wat er is toegezegd	21
Bijlage A – Wat per vraag is opgehaald	22
Bijlage B – Bronnen	30
Over Normethic	32
Over Kevin Mendeszoon	33

1. Waarom dit verslag

Aan een vaste plek voor urban sports en street culture in Rotterdam wordt al jaren gewerkt, eerst vanuit wisselende tijdelijke locaties met jaarlijkse programmering, en inmiddels vanuit de gebiedsontwikkeling Rotterdams Tij. In het stedenbouwkundig plan voor Waterkant is ruimte gereserveerd voor een Urban Sports & Street Culture Campus, bedoeld als de centrale plek voor urban sport en street culture in de stad, met nadruk op Rotterdam–Zuid.

Dat de *scene* zich hier al vele jaren hard voor maakt, is de reden dat Stichting Gebiedsontwikkeling aan de Maas en Gemeente Rotterdam The Culture hebben opgezocht om de invulling van de campus samen uit te werken, via een diepgaand haalbaarheidsonderzoek.

Dit onderzoek moet die invulling scherp krijgen op drie punten: wat er nodig is om de campus te laten werken, wie hem gaat dragen, en onder welke voorwaarden de *scene* daar zelf aan wil meedoen. De huidige fase is het vervolg op een ontwikkeling van ruim twaalf jaar. Rond 2014 begon vanuit de Rotterdamse community de lobby voor een vaste plek waar urban sports en street culture samenkomen. Die ambitie kreeg een beleidsmatige basis in de gemeentelijke Urban Sports Agenda 2024–2027, waarin onder Actie 25 het onderzoek naar de haalbaarheid van een permanente campus is vastgelegd, en in 2024 en 2025 is een eerste, verkennend onderzoek uitgevoerd, onder meer door Draaijer, naar óf en waar zo'n campus kon komen.

Toen de gebiedsontwikkeling op Rotterdam–Zuid verschoof van Feyenoord City naar Rotterdams Tij, is de campus meegegaan naar Waterkant, waar hij in 2025 als concrete voorziening in het stedenbouwkundig plan is opgenomen. Om het vervolg als vaste partij te kunnen trekken, hebben de initiatiefnemers zich in 2026 verenigd in een daarvoor opgerichte organisatie.

Dit verslag gaat over een traject waarin verschillende partijen samenkomen. Omdat hun rollen voor wie er niet middenin zit makkelijk door elkaar lopen, eerst kort wie wie is.

- **The Culture** is de Rotterdamse street culture zelf: het bredere netwerk van makers, sporters, creatieven, ondernemers en organisaties die de *scene* dragen. Het is geen organisatie of rechtspersoon, maar de gemeenschap waar het in dit traject om draait.
- **Stichting Urban Culture Lab** is de organisatie waaruit al langere tijd wordt gewerkt aan het versterken van urban sports en street culture in Rotterdam.
- **ROFFA.nu** is het community-, netwerk- en informatieplatform van Urban Culture Lab, waar de *scene* samenkomt en de ROFFA Meetups plaatsvinden, de bijeenkomsten waar ook de sessie van 7 juli werd gehouden.
- **Collab Movement Group B.V. (CMG)** is het formele vehikel dat is opgericht toen bleek dat een vaste, formele partij nodig was om het campustraject verder te brengen. Vanuit CMG kunnen de initiatiefnemers als formele partij optreden richting StiGaM en de gemeente. CMG is niet hetzelfde als The Culture en neemt ook de bredere rol van Urban Culture Lab en ROFFA niet over, en is specifiek voor de campus opgericht, niet om de *scene* als geheel te vertegenwoordigen.

- **Stichting Gebiedsontwikkeling aan de Maas (StiGaM)** is de partij vanuit de gebiedsontwikkeling Waterkant. Gemeente Rotterdam is de publieke partner, betrokken vanuit onder meer beleid, urban sports en street culture en de ontwikkeling van de campus.

De avond van 7 juli was zo'n meetup, en stond volledig in het teken van de campus. Drie dingen kwamen er samen: de projectgroep legde verantwoording af over wat sinds 2025 is gedaan, haalde op wat The Culture belangrijk vindt voor het vervolg, en CMG vroeg de zaal om mandaat om het campustraject te blijven trekken. De avond levert daarmee de basis voor de betrokkenheid van The Culture bij het vervolg, met het mandaat en de inbreng waarmee CMG dat onderzoek straks kan ingaan.

Ruim veertig mensen waren aanwezig. In het middendeel is de zaal opgesplitst in groepen die langs drie vragen spraken, over vertrouwen, zorgen en betrokkenheid. Daarna zijn twee vragen aan de hele zaal voorgelegd: of The Culture CMG mandaat geeft

om op de huidige wijze verder te gaan met het campustraject, en of de *scene* zich formeel wil organiseren.

Tijdens de sessie is toegezegd dat alle inbreng gebundeld zou worden en dat de bronnen in dit verslag zouden worden opgenomen; die staan in bijlage A en bijlage B. Van het verkenningssdeel is bovendien een geluidsopname gemaakt, zoals die avond is aangekondigd. Wat in de hoofdstukken 2 tot en met 5 staat, is op die bronnen terug te voeren. Hoofdstuk 6 bevat mijn weging en advies voor het vervolg, en hoofdstuk 7 legt vast wat die avond is toegezegd.

Hoofdstuk 5 over het mandaat en de reikwijdte daarvan, en hoofdstuk 7 over wat er die avond is toegezegd, zijn het meest precies

opgeschreven en gelden als referentie; de overige hoofdstukken zijn beschrijvend en adviserend van aard.

Dit verslag heb ik, Kevin Mendeszoon, opgesteld vanuit Normethic, dat de verkenningssessie van 7 juli heeft begeleid. Normethic is een onafhankelijk adviesbureau op het gebied van governance en van cultuur en gedrag, en is in dat kader bij dit traject betrokken. Die avond trad ik op als facilitator van het gesprek; in hoofdstuk 6 weeg ik de opgehaalde inbreng vanuit die achtergrond als corporate governance adviseur. Een uitgebreider profiel van Normethic en van mij staat achter in dit verslag.

2. Hoe de avond is verlopen

De avond begon, vóór het verkenningssdeel, met een programma van de projectgroep. Daarin is de zaal welkom geheten, zijn de eerder gezamenlijk opgestelde waarden vastgesteld, en is verantwoord wat er sinds de vorige ROFFA meetup van september 2025 is ondernomen, waarom Collab Movement Group B.V. (CMG) is opgericht en waar het traject nu staat. Daarna volgde een blok over de gebiedsontwikkeling waarin het Stedenbouwkundig Plan Waterkant is toegelicht, het vervolgproces is uiteengezet en er is aangegeven op welke momenten inspraak vanuit The Culture nodig zal zijn; in dat blok is ook de orde van grootte van de jaarlijkse exploitatiekosten genoemd, een bedrag dat later in de groepen is opgepakt.

De zaal bestond voor ruwweg tachtig procent uit mensen die zichzelf tot The Culture rekenen en voor twintig procent uit andere organisaties; binnen die eerste groep was een deel voor het eerst aanwezig of recent aangehaakt. Voor het middendeel is de zaal opgesplitst in vijf groepen vanuit The Culture en één groep vanuit wat die avond ‘de omgeving’ werd genoemd, organisaties die bij dit traject betrokken zijn zonder er zelf deel van uit te maken. Die scheiding is bewust aangebracht, zodat mensen vanuit hun eigen rol konden spreken en zichtbaar bleef vanuit welke positie iets werd gezegd. Aan beide groepen zijn drie vragen gesteld, waarvan de eerste en de derde per groep anders zijn geformuleerd.

Het voorprogramma liep ongeveer een half uur uit, waardoor drie onderdelen zijn vervallen: twee van de drie voorbereide stellingen, de ruimte om desgewenst dieper op een thema in te gaan, en het gezamenlijk ordenen van de inbreng van de avond. Dat laatste onderdeel was bedoeld om de zaal zelf te laten bepalen langs welke lijn de opgehaalde punten geordend zouden worden, naar zwaarte, naar wat het eerst uitwerking vraagt, of naar een indeling die op dat moment logisch bleek. Omdat die keuze niet is gemaakt, staat de inbreng in bijlage A thematisch geordend met vermelding van de groep waaruit elk punt komt; die ordening zegt niets over gewicht of volgorde van belang, en stelt iedereen in staat de eigen inbreng terug te vinden en na te gaan of die goed is weergegeven.

3 De stelling en de uitkomst

Van de drie voorbereide stellingen is er één behandeld. De zaal is gevraagd zich fysiek op een lijn te plaatsen bij de stelling:

“Ik heb genoeg zicht op wat er met mijn inbreng gebeurt.”

Een groot deel van de zaal plaatste zich aan de instemmende kant, zowel vanuit The Culture als vanuit de omgeving, waarbij de omgeving daar overwegend stond. In het midden, in de twijfelzone, stonden overwegend mensen die voor het eerst bij zo’n avond aanwezig waren of recent onderdeel van The Culture zijn geworden. Aan de kant van ‘nog te weinig’ stond een aantal mensen dat aangaf werkelijk geen zicht te hebben op wat er met hun inbreng gebeurt. Uit elke positie hebben enkele deelnemers kort toegelicht waarom zij daar stonden.

Wat daarbij naar voren kwam: mensen weten niet waar zij hun inbreng kunnen leveren, en evenmin waar zij kunnen teruglezen wat ermee is gedaan. Er is ter plekke gevraagd waar de ROFFA ‘journey’ te volgen is, en er is aangegeven dat men onvoldoende informatie krijgt over wat er speelt.

De opstelling op de lijn liep grotendeels gelijk op met hoe dicht iemand op het traject zit. Wie er al langer meeloopt, goed verbonden is met de mensen eromheen of zelf bij activiteiten betrokken is, stond overwegend aan de instemmende kant. Wie nieuw is of recent is aangehaakt, stond in het midden of aan de kant van ‘nog te weinig’.

De projectgroep heeft hier ter plekke op gereageerd. Zij herkende het punt en gaf aan dat de communicatie beter kan en beter zal gaan. Het werd toegelicht dat na vrijwel elke ROFFA meetup de notulen en de verslaglegging naar alle aanwezigen worden gestuurd en op de website komen te staan, maar dat het lastig te vinden is voor wie dat niet weet; met de nieuwe website wordt daar actiever naar verwezen, zodat de uitkomsten van elke meetup makkelijker te volgen zijn. Wie zich onvoldoende geïnformeerd voelde, werd uitgenodigd zich aan te melden voor de nieuwsbrief.

Fysieke opstelling tijdens de avond

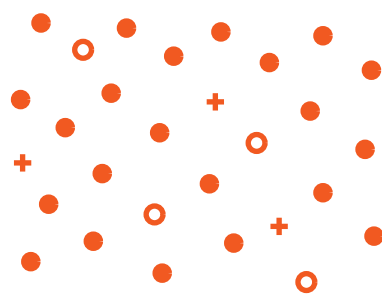
Dit is een schets van hoe de zaal zich ongeveer opstelde; het aantal stippen en de verhouding tussen de vlakken geven een indruk, niet de werkelijke aantallen of de uitslag.

Legenda

- Culture, langer betrokken
- + Culture, nieuw of recent
- Omgeving

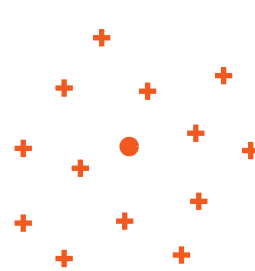
1. Instemmend

Hier stond het gros

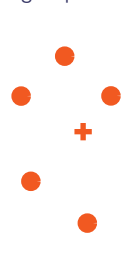
2. Twijfelachtig

Voor al nieuw of recent betrokken

3. Te weinig

Een kleine groep

4 Wat er is opgehaald

Voor het middendeel was de zaal verdeeld in vijf groepen uit The Culture en één groep uit ‘de omgeving’, de andere organisaties die bij het traject betrokken zijn zonder er zelf deel van uit te maken. Elke groep heeft haar inbreng plenair teruggekoppeld. De hoofdlijn daarvan staat in dit hoofdstuk; de volledige inbreng staat punt voor punt in bijlage A, met vermelding van de groep waaruit die komt.

Vraag 1 Wat is er nodig om vertrouwen te hebben?

Aan The Culture is gevraagd:

wat heb je nodig om vertrouwen te hebben dat dit de goede kant op gaat?

Aan de omgeving is gevraagd:

wat heeft deze beweging nodig om te slagen, en wat zou jouw organisatie daarvoor kunnen of moeten doen of juist laten?

Eén van de groepen zette in haar terugkoppeling recht wat de campus eigenlijk is: een middel om samen ambities te realiseren, waarbij het doel verder ligt, namelijk de duurzame borging van de Rotterdamse straat culture op lange termijn. De formulering die daarbij viel, was: “Het is dus ook een middel, dus pak het op.”

Het antwoord dat in de meeste bewoordingen terugkwam, gaat over zichtbaarheid onderweg. Vertrouwen, transparantie, een gedeelde visie en frequente communicatie werden in verschillende groepen genoemd en hangen in die antwoorden samen: vertrouwen komt voort uit wat er tussentijds gebeurt, en dat vraagt om stappen die zichtbaar zijn. “Er kan iets [nu] niet, maar wat kan nu dan wel?” was daarvan de scherpste formulering, en in dezelfde terugkoppeling kwam erbij dat het punt “er wordt zoveel gezegd en zo weinig gedaan” al eerder is aangekaart.

Een tweede lijn gaat over toegankelijkheid. Er is behoefte aan cohesie tussen de toekomstige gebruikers en de mensen die eromheen wonen, omdat zonder die cohesie een drempel ontstaat: wil ik daar wel bij horen? Eén groep bracht daarbij het idee in dat omwonenden die maandelijks een bijdrage aan de campus doen, daarmee ook medeverantwoordelijk worden.

Over geld is gezegd dat het zonder tegenstrijdige belangen moet komen, wat een andere eis is dan het bedrag zelf: financiering die gebonden is aan voorwaarden die haaks staan op wat de campus moet zijn, is voor de scene geen oplossing. Het financieringsmodel rond het Zuidplein Theater is in dat verband genoemd als voorbeeld om naar te kijken.

Eén groep heeft de vraag uitgewerkt tot een set voorwaarden over wie het traject draagt. De dragende groep moet een weerspiegeling van The Culture zijn, er moet blijvend teruggekoppeld worden of wat er gebeurt nog klopt, en mensen moeten vervangbaar zijn. Dat laatste is expliciet als voorwaarde voor groei geformuleerd: nu draagt een relatief kleine groep dit vanuit passie, en zolang die groep niet groter en steviger wordt, kan elke uitval betekenen dat opnieuw begonnen moet worden. Verbreding is in die redenering iets wat nu georganiseerd moet worden.

Vraag 2

Wat is je grootste zorg of twijfel?

De omgeving beantwoordde een andere vraag en gaf daarop een antwoord dat verder gaat dan meedenken. Wat zij nodig acht: erkenning dat dit een maatschappelijke opgave is en niet een enkelvoudige opgave van sport of cultuur, zekerheid dat het gebouw er komt, en meerjarige financiering die het draaiende houdt. Wat zij zou moeten laten, formuleerde zij als vraag aan zichzelf: waarom moet organiseren eigenlijk via een rechtspersoon? “Waarom kunnen we als overheid niet werken met jullie zoals je hier nu zit; misschien niet georganiseerd, maar wel met elkaar?” Daarbij is erkend dat men op die vraag zelf ook geen antwoord heeft.

Vanuit The Culture kwam daarnaast een oproep aan de gemeente. Er is niet alleen om geld gevraagd, maar ook om kennis: hulp bij het invliegen van expertise, omdat veel van wat hier speelt nieuw is en de weg ernaartoe niet altijd bekend. “We hebben veel knappe koppen in de groep, maar die zitten bij de gemeente ook.” De oproep aan de gemeente daarbij was scherper, namelijk om richting te geven en actief mee te denken.

Deze vraag was voor beide groepen gelijk:
wat is je grootste zorg of twijfel als je aan het vervolg denkt?

De grootste zorg betreft wat er na oplevering gebeurt. Meerdere groepen brachten in dat het gebouw er komen kan, maar dat het daarna gedragen moet worden door organisaties die dat nog nooit hebben gedaan. Eén deelnemer maakte dat onderscheid expliciet: over de komst van het gebouw maakte hij zich geen zorgen omdat die volgt uit de woningbouwontwikkeling; zijn zorg zit volledig in de fase daarna. Het bedrag dat daarbij circuleerde, zes- tot zevenhonderdduizend euro per jaar, was eerder op de avond genoemd en werd in de groepen opgepakt als maat voor wat er straks nodig is; de vrees die daarbij is uitgesproken, is dat het gebouw er staat, het geld ontbreekt, en de campus daarna alsnog aan The Culture ontglipt.

De tweede zorg gaat over de samenwerking tussen gemeente en Culture, waarvoor het beeld van mechanisch tegenover organisch is gebruikt: de gemeente werkt als een mechanische machine, The Culture groeit organisch. Vanuit de gemeente zelf is het kip-ei-probleem benoemd, de vraag wanneer mensen hun vinger opsteken om te gaan programmeren. Bij een eerdere bijeenkomst was iedereen voorzichtig, en die voorzichtigheid werd nu opnieuw gevoeld, waarmee de vraag opkwam waar het kantelpunt ligt. Beide groepen gaven daarop een antwoord dat naar henzelf wees: de gemeente legde het kantelpunt bij de zekerheid die zij zelf moet bieden met het rondkrijgen van het gebouw en de meerjarige financiering, waaraan zij zei hard te werken, en The Culture wees erop dat je bij de gemeente steeds dezelfde gezichten ziet en vanuit The Culture steeds andere, en dat het aan The Culture is om op te dagen en óók op te blijven dagen.

De derde zorg betreft de continuïteit over een lange looptijd: hoe blijft de energie behouden in de jaren tussen nu en oplevering, en hoe houdt je het collectief bij elkaar in de tijdelijkheid tussen sloop en nieuwbouw? Die laatste vraag is vanuit StiGaM breder getrokken dan The Culture alleen, naar alle organisaties, initiatiefnemers en ondernemers die nu op deze locatie zijn gehuisvest en de partijen die van elders in dit gebied en de campus zullen landen. Zij is als uitnodiging gebracht: denk met ons mee over goede plekken om deze gemeenschap bij elkaar te houden in de periode waarin er fysiek geen gedeelde plek is.

Vraag 3

Hoe wil men betrokken blijven in de haalbaarheids-fase?

Een andere zorg raakt aan het woningaanbod in het gebied, met de vraag of de mensen die The Culture zijn en brengen daar ook zelf kunnen wonen. Als zij er niet wonen, moet The Culture er telkens naartoe bewegen, en de vraag die daarbij is gesteld, is in hoeverre mensen daartoe bereid zijn.

Wie er niet kan wonen en er telkens naartoe moet, kan een hogere drempel ervaren op precies het punt waar de campus die drempel zou moeten verlagen.

Daarnaast is een reeks zorgen genoemd die buiten de eigen invloed ligt: de gemeenteraadsverkiezingen die een andere politieke wending kunnen geven aan de besluitvorming over de campus, oorlog, economische ontwikkelingen, klimaatverandering, en of de gemeente akkoord gaat met het omgevingsplan. Ook discriminatie is expliciet genoemd, met de opmerking erbij dat veel mensen daar tegenwoordig lacherig over doen. Deze punten kwamen uit één groep, maar zij raken aan iets wat breder speelde, namelijk het besef dat veel van wat dit traject bepaalt niet in deze zaal wordt besloten.

Dezelfde kwetsbaarheid kwam bij vraag 1 al langs, daar als voorwaarde voor groei; hier keert zij terug als zorg die zowel door The Culture als door de omgeving expliciet is uitgesproken. Vanuit The Culture is gewezen op de kwetsbaarheid van de kleine groep die het traject draagt: mensen moeten vervangbaar worden, want als iemand uitvalt begin je weer van voren af aan. Vanuit de omgeving is vrijwel dezelfde vraag gesteld over de lange looptijd, of iemand het overpakt als er iemand uitvalt, waarop men zelf geen antwoord had. Beide partijen zien dat dit traject op individuen rust, en beide benoemen dat als risico.

Aan The Culture is gevraagd:
hoe zie je graag jouw eventuele betrokkenheid in de haalbaarheidsfase na vanavond?

Aan de omgeving is gevraagd:
wat maakt volgens jou het verschil tussen een traject dat écht van de scene is en eentje dat dat alleen op papier is?

Aan de kant van The Culture heeft één groep hem concreet beantwoord met een klankbordgroep, een meeting per kwartaal, online updates en samenwerking met andere disciplines. Andere groepen bleven algemener, met “we denken graag mee” en “we blijven graag aangesloten”, en daarbij de oproep om vaker met concrete hulpvragen naar The Culture te komen; om hulp gevraagd worden is in die redenering zelf een vorm van betrokkenheid, omdat het veronderstelt dat je iets te bieden hebt en dat dat serieus wordt genomen.

De omgeving kreeg een andere vraag en gaf daarop grofweg twee uitgangspunten als antwoord. Het eerste uitgangspunt is ruimte geven, door haar geformuleerd als opgave aan zichzelf: hoe zorg je dat er zo goed mogelijk gebruik wordt gemaakt van de energie die er al is? Daar hoorde een vraag bij die zij openlijk stelde zonder hem te beantwoorden, namelijk hoe ver de overheid kan gaan in het geven van vertrouwen. Het tweede uitgangspunt is samen zoeken, waarvan de uitnodiging om mee te denken over plekken voor de tijdelijkheid het concrete voorbeeld is.

5 De twee vragen aan de zaal

Na de groepsronde zijn twee vragen aan de zaal als geheel voorgelegd. De eerste ging over het mandaat aan CMG voor het campustraject en is beantwoord; de tweede ging over het organiseren van de *scene* als geheel en is open gebleven.

De vraag over het mandaat

De mandaatvraag is aan het eind van het verkenningsdeel gesteld, in enkele stappen aangescherpt, en beantwoord door de aanwezigen die zichzelf tot The Culture rekenen. De aanwezigen vanuit de omgeving waren hierbij getuige en hebben de vraag niet beantwoord.

Bij de eerste formulering ging de vraag over de initiatiefnemers en over doorgaan zoals eerder die avond was toegelicht, met de aantekening dat wat is opgehaald moet landen in het vervolg en dat de zaal daarin wordt meegenomen. Vervolgens is zij preciezer gesteld:

Geven jullie CMG mandaat om op de huidige wijze door te gaan, zolang jullie geïnformeerd blijven?

Het groen licht om verder te gaan

Op die vraag is groen licht gegeven. Vrijwel de hele Culture stak de hand op, en niemand sprak zich ertegen uit.

De projectgroep bestaat uit vier initiatiefnemers, van wie er drie zich hebben verenigd in Collab Movement Group B.V. CMG is de entiteit van waaruit het traject rond de Street Culture Campus wordt voortgezet; in de zaal werd met beide aanduidingen hetzelfde bedoeld, en dit verslag houdt CMG aan als de partij die het mandaat draagt.

Dit is niet het eerste mandaat. Al in 2025 kregen de initiatiefnemers ruimte om zaken rond de campus op te pakken en daarover met de betrokken partijen in gesprek te gaan. Toen gaandeweg bleek dat een formele organisatie nodig was om als partij aan tafel te zitten bij StiGaM en de gemeente, rees de vraag of dat oorspronkelijke mandaat ver genoeg reikte om ook een entiteit op te richten. Daarom is CMG opgericht. Een formele vorm maakte het bovendien mogelijk om waar nodig professionele ondersteuning in te schakelen.

Op 7 juli zijn de initiatiefnemers bij The Culture teruggekomen om te verantwoorden wat er tot dan toe is gedaan, op te halen wat The Culture belangrijk vindt voor het vervolg, en het mandaat te vernieuwen, nu met CMG als de gemandateerde partij die het traject voortaan trekt. Dat zij het opnieuw en expliciet hebben opgehaald in plaats van stilzwijgend door te gaan op de afspraak uit 2025, sluit aan bij de open houding die de zaal die avond ook benoemde.

Wat er bij het groen licht is gezegd

Eén reactie ging over het vertrouwen in de mensen die het traject dragen: “Tot nu toe heb ik geen gekke dingen gezien in de organisatie. Het is altijd open geweest.” Diezelfde deelnemer legde daar direct een observatie over de eigen achterban naast: “Wat jammer is: je ziet iedere keer andere gezichten, en van de gemeente zie ik altijd dezelfde gezichten. Ik blame niet die jongens en meisjes die het aan het organiseren zijn, want zij zijn er altijd. Het is wij die moeten komen en ervoor moeten staan.” Het gaat daarbij om de wisselende samenstelling van de zaal en niet om het aantal aanwezigen: op een vaste kern na zijn het niet steeds dezelfde mensen die aanhaken.

Een andere reactie koppelde het vertrouwen aan een voorwaarde: “Ik heb heel veel vertrouwen in de mensen die hier voor me staan, ook omdat ik de meesten ken. Voor mij is het: hoe gaan jullie deze dingen die we nu benoemd hebben meepakken en implementeren? Dat zou mij geruststellen – [dat naar] mijn idee is geluisterd; maar er is niet alleen geluisterd om een vinkje weg te steken.”

Weer een andere reactie bakende de reikwijdte af: “Ik gaf groen licht op de komende jaren. En daarna moeten we weer bij elkaar komen en verder kijken.” Vanuit de zaal is ook de aard van de vraag benoemd: “Wat jullie van ons vragen is natuurlijk een leap of faith. [Dat vertrouwen] hebben jullie.”

In datzelfde gesprek is een punt ingebracht dat bij de groepsvragen niet was genoemd: de communicatie richting ouders. Jonge ouders moeten nu al weten dat er iets aankomt waar hun kind over een aantal jaren terecht kan, zodat zij hun kinderen ook daadwerkelijk brengen. Daarmee is een groep die zelf niet in de zaal zat, benoemd als belanghebbend bij het traject.

Aan het eind van de avond is ook een andere balans opgemaakt. Eén van de aanwezigen gaf aan vanaf het begin van het traject aan de zijlijn te hebben gestaan en constateerde dat The Culture nu pas een stem krijgt: “Dat vind ik echt ontzettend mooi om te zien. Het is uniek dat het er is. Dus er is een stem. Laten we hem gebruiken, laat ons horen en laten we zo doorgaan, en de goede energie behouden.”

Waar het mandaat precies op rust

Direct na het handopsteken is vanuit de projectgroep opgemerkt dat een ja ook een voorwaardelijk ja kan zijn: “het kan ook zijn: ja, op zich wel, mits...” Die voorwaardelijkheid is die avond niet door The Culture ingevuld. Deze paragraaf legt daarom preciezer vast waar het mandaat op rust dan in de zaal is uitgesproken.

Wat de zaal gaf, is uitgesproken en zichtbaar draagvlak: steun van de mensen die zich tot de culture rekenen, gegeven in een openbare bijeenkomst en in dit verslag vastgelegd. Het is geen juridische bevoegdheid om de *scene* ergens aan te binden of om namens haar te tekenen; dat zou een formele organisatie van de *scene* als geheel veronderstellen, en die bestaat nu niet.

Het mandaat gaat specifiek over de campus. Doorgaan wil zeggen dat CMG namens The Culture het traject rond de Street Culture Campus blijft trekken op de weg die tot nu toe is ingeslagen: als gesprekspartner en feitelijk handelende instantie in de gebiedsontwikkeling, richting een gebouw en een sluitende exploitatie, met de stem van The Culture daarin meegenomen en de *scene* erbij betrokken.

Als aanspreekpunt draagt CMG de stem van The Culture en maakt zij daarbij doorlopend keuzes: welk punt wordt ingebracht, hoe de positie wordt verwoord, en wat prioriteit krijgt in het gesprek met de betrokken partijen. Dat hoort bij representeren, en wat wordt ingebracht blijft getoetst aan wat de *scene* bedoelde. Als feitelijk handelende instantie voert CMG het traject uit en treedt zij daarin op, maar zij legt The Culture niet eenzijdig vast aan verplichtingen die haar raken, en evenmin aan de fundamentele vorm van de campus; die keuzes worden aan The Culture voorgelegd. Daarom hoort “zolang jullie geïnformeerd blijven” onlosmakelijk bij het mandaat: doorgaan geldt zolang CMG de zaal meeneemt en toetsbaar blijft, waarmee The Culture greep houdt via een CMG die het proces draagt zonder haar plek in te nemen.

Alles wat die avond is opgehaald, kwam op bij de stelling en de drie groepsvragen, nog voordat de mandaatvraag werd gesteld. Dat betekent niet dat die inbreng buiten beeld raakt, maar wel dat zij niet in haar geheel een voorwaarde voor het mandaat kan zijn. Een deel is nu eenvoudigweg niet te leveren, en wat is genoemd doet niet allemaal hetzelfde: sommige punten binden CMG direct, andere zijn opgaven voor de lange termijn, en weer andere liggen buiten ieders bereik. Alles tot voorwaarde verklaren maakt het mandaat onwerkbaar.

Een deel bindt CMG meteen; dat betreft de manier waarop zij met de *scene* omgaat, en komt verderop aan de orde. Een tweede deel is een opgave voor de langere termijn: het rond krijgen van de exploitatie, de betaalbaarheid voor de partijen die erin komen, het verlagen van de drempel, de cohesie met omwonenden, en de vraag of de mensen die The Culture zijn ook in het gebied kunnen wonen. Daar kan CMG aan werken zonder dat iemand het vandaag kan waarmaken; het zijn geen voorwaarden voor het doorgaan in het heden, maar zij geven richting aan waar dit traject naartoe werkt. Een derde deel benoemt wat het traject niet zelf in de hand heeft, zoals de verkiezingen, de economie, het klimaat en discriminatie. Het bepaalt wel hoeveel veerkracht het traject nodig heeft, en bij een punt als discriminatie raakt het aan hoe de *scene* zelf wil samenleven en zich wil verhouden tot andere stakeholders. Dat is die avond niet verder ingevuld. Hoewel het valt buiten wat in dit mandaat kan worden vastgelegd, valt het niet buiten wat CMG en de *scene* zelf kunnen oppakken.

Wat direct aan dit mandaat raakt en als voorwaarde voor doorgaan in het nu kan gelden, is de manier waarop CMG met de *scene* omgaat; daar ging de mandaatvraag zelf ook over. Concreet betekent dat:

1. terugkoppelen wat er met de inbreng gebeurt;
2. blijven inchecken of wat er gebeurt nog klopt met wat de *scene* bedoelde;
3. transparant en met regelmaat communiceren; en
4. met concrete hulpvragen naar The Culture komen, waarbij per vraag wordt bepaald wie of welke partij daarvoor het meest geschikt is.

Deze punten zijn nu al uitvoerbaar en vragen geen zekerheid over gebouw of financiering; zij beantwoorden rechtstreeks de zorg dat mensen niet weten wat met hun inbreng gedaan wordt.

De vraag over organiseren

Het mandaat heeft daarmee drie kanten. CMG gaat door met het campustraject. De manier waarop dat gebeurt, blijft binnen de werkwijze die hierboven is omschreven. En over wat er met de bredere inbreng gebeurt, wordt teruggekoppeld. Die laatste kant vraagt een precisering, omdat een mandaat dat aan onmogelijke eisen wordt opgehangen niet uitvoerbaar is: de verplichting is niet dat elke zorg wordt weggenomen, maar dat wat is opgehaald wordt behandeld, meegenomen waar dat kan, en waar dat niet kan expliciet benoemd en teruggelegd bij The Culture, zodat de zaal weet waar zij aan toe is. Hoe de *scene* het naleven daarvan zelf kan volgen en waarborgen, hoort bij de bredere vraag naar organiseren die verderop open is gebleven.

Tijdens het gesprek over het mandaat kwam een tweede vraag op tafel, die vervolgens ook expliciet als aparte vraag is benoemd: is er behoefte om je als *scene* formeel te organiseren, of wil je de huidige structuur aanhouden?

Bij die vraag is in de zaal een onderscheid gemaakt dat bepaalt hoe zij gelezen moet worden. De mandaatvraag ging specifiek over de Street Culture Campus, het traject waarvoor CMG ook is opgericht. De organiseervraag ligt breder en gaat over The Culture als geheel, met de vraag of de *scene* zich als *scene* formeel wil organiseren. Die vraag staat los van de campus – zij zou ook spelen als de campus er niet kwam – maar raakt er wel aan: een georganiseerde *scene* geeft The Culture ook een vaste ingang om aan het campustraject bij te dragen, nu al richting CMG en straks richting de campus zelf. Zoals het in de zaal is verwoord: “de vraag voor CMG gaat sec over de campus, en daarnaast ligt er een vraag voor The Culture.” Daarbij is aangetekend dat die vraag eigenlijk die avond nog niet aan de orde was, maar zich wel aandiende.

Over dit onderwerp liepen de meningen uiteen. Eén deelnemer bepleitte om nu te organiseren: alles is al jaren vrijblijvend, er moet een vorm komen waar iedereen onder staat, met de initiatiefnemers als gezichten en de rest als onderdeel met stemrecht, zodat de energie behouden blijft. Vanuit een andere discipline, de audiovisuele sector, is dat kracht bijgezet met een parallel: die sector is inmiddels georganiseerd in een talenthub en opereert in de praktijk al als stichting terwijl de rechtsvorm nog wordt besproken, en de boodschap daarbij was om gewoon te beginnen.

Een andere deelnemer bepleitte om te wachten, omdat het te vroeg is om commitment te vragen als er nog niets ligt. Ga eerst kijken hoe ver het kan komen, hoe groot het kan worden en wie erin zou willen, en vraag daarna pas wie meedoet en zich wil binden; pas op dat moment zet je een stip op de horizon. Nu is het, in zijn formulering, dat men het wel zou willen maar het nog niet weet.

Deze twee posities gaan over dezelfde vraag en verschillen wezenlijk: organiseren nu, of wachten tot er meer zekerheid is. Daar kwam een derde positie bij, die het formeel organiseren voorlopig niet nodig acht: “ik vind het goed zoals het nu is, maar als er later blijkt dat het georganiseerd moet worden, daar gaan we over nadenken.” En er klonk een bezwaar tegen het afwachten zelf: als iedereen blijft kijken wat de ander doet, komt het er nooit.

Dat de vraag geen antwoord kreeg, heeft twee oorzaken. Er was werkelijke spreiding van standpunten, van ‘nu een vorm’ via ‘wachten tot het zeker is’ tot ‘het is goed zo’. En de vraag is bewust doorgeschoven, zoals bij het ongepland opkomen ervan al is aangetekend.

6. Advies voor het vervolg

De projectgroep heeft mij gevraagd een advies te schrijven naar aanleiding van de uitkomsten van de verkenningssessie van 7 juli 2026. Dit hoofdstuk bevat mijn professionele weging van zaken. Waar ik de avond als facilitator neutraal heb begeleid, spreek ik hier als governance adviseur. De voorgaande hoofdstukken geven terug wat er is gezegd, en hier weeg ik dat en trek ik conclusies die de zaal die avond niet heeft getrokken. Waar ik naar iets verwijst, is dat in de voorgaande hoofdstukken of in de bijlagen terug te vinden.

Het beeld in het kort

Over de campus en over het doorgaan is de zaal het in grote lijnen eens: er ligt een helder mandaat, en de genoemde zorgen worden breed gedeeld. De organiseervraag, of en hoe de scene zich organiseert, is de enige waarover de meningen uiteenliepen, en zij is bewust doorgeschoven.

De scene en de gemeente bevinden zich in hetzelfde spanningsveld, en dat tekende zich die avond af: het is al jaren vrijblijvend, en beide kijken afwachtend naar elkaar. De scene kijkt naar de gemeente voor zekerheid over gebouw en geld, en de gemeente kijkt naar de scene voor mensen die zich melden om te programmeren en samen de schouders onder de opgave te zetten. Wat opvalt, is dat elke kant, gevraagd naar waar het kantelpunt ligt – het moment waarop dat wederzijds wachten omslaat – een deel van de sleutel bij zichzelf legde: de gemeente bij de zekerheid die zij moet bieden, The Culture bij haar eigen opkomst.

Dit advies richt zich daarom niet op één groot besluit dat op zekerheid moet wachten, maar op concrete stappen die nu al gezet kunnen worden – grotendeels door ROFFA en CMG, en deels samen met The Culture en de omgeving. Die stappen heffen het spanningsveld niet in één keer op, maar het zijn wél de dingen die niet hoeven te wachten tot gebouw of financiering vaststaan, en samen brengen ze beweging waar nu vooral wordt gewacht.

Adviespunten

De zeven punten, A t/m G, hieronder zijn geordend naar wat er nu al kan. De eerste vier punten vragen niet om zekerheid over gebouw of financiering en kunnen deze maanden in gang worden gezet. De laatste drie punten vragen daarentegen wel om een besluit of om een gesprek met andere partijen, en lopen daardoor over een langere termijn.

A. Laat zien wat er met de inbreng gebeurt

De stelling in hoofdstuk 3 en de reactie “niet om een vinkje weg te steken” in hoofdstuk 5 wijzen naar hetzelfde punt: het vertrouwen hangt af van de mate waarin men zicht heeft op wat er met inbreng gebeurt, en dat zicht ontbreekt vooral bij wie nieuw of recent aangehaakt is.

De projectgroep heeft ter plekke al een deel van het antwoord gegeven met de nieuwsbrief, de verslaglegging na elke meetup, een nieuwe website waarop dat beter vindbaar wordt, en het benutten van de communicatiekanalen die zij tot haar beschikking heeft. De stap die daar nog bij hoort, is terugkoppelen welke punten uit dit verslag zijn meegenomen, welke niet, en waarom. Dat is een beperkte inspanning met effect op precies de groep die nu het minste zicht heeft, en het is tegelijk de meest tastbare invulling van de werkwijze waaraan het mandaat in hoofdstuk 5 is gebonden.

B. Beleg tussen CMG en ROFFA wie wat doet

Het mandaat van 7 juli gaat over het campustraject en ligt bij CMG, de entiteit die daarvoor is opgericht. De plek waar The Culture samenkomt, met de meetups, de website en de communicatie daarlangs, bestond al en wordt gedragen door ROFFA. Een deel van dit advies leunt op die bestaande infrastructuur: terugkoppelen wat er met inbreng gebeurt, de achterban activeren, en een vervolgsessie beleggen.

Voor wie dat oppakt is nu geen vaste lijn getrokken. Zolang niet is belegd welke taken bij ROFFA blijven, welke naar CMG gaan en welke zij delen, kan het mandaat niet zuiver worden uitgevoerd: de scene weet dan niet bij wie zij aanklopt, en CMG kan worden aangesproken op wat feitelijk bij ROFFA ligt. Dit verslag is daar zelf een voorbeeld van, want waar het CMG en ROFFA in één adem noemt, weerspiegelt dat precies die onhelderheid. Mijn advies is om die verdeling expliciet te maken voordat de uitvoering op gang komt: wie is waarvoor het aanspreekpunt richting de scene, en langs welke kanalen loopt de communicatie.

C. Werk de voorstellen uit en vraag concreet om hulp

Aan de kant van The Culture kreeg de derde vraag de minste tijd, maar zij leverde wel concrete voorstellen op: een klankbordgroep, een kwartaalritme, en online updates. Bij de omgeving is dezelfde vraag ruimer aan bod gekomen en leverde zij een ander soort antwoord op, over wat zo’n traject werkelijk van de scene maakt.

De voorstellen vanuit The Culture vergen geen besluitvorming; zij hoeven alleen te worden uitgewerkt en in gang gezet, en zij maken de terugkoppeling uit punt 1 meteen praktisch. Daarnaast verdient het vragen om hulp nadruk, omdat het een krachtige vorm van betrokkenheid is die twee kanten op werkt. Naar The Culture toe betekent dat: kom met concrete hulpvragen in plaats van alleen met uitnodigingen. De zaal formuleerde zelf waarom dat verbindend werkt, namelijk dat om hulp gevraagd worden veronderstelt dat je iets te bieden hebt en dat dat serieus wordt genomen. Het gaat daarbij om het principe en niet om een toezegging aan wie dan ook: welke vraag bij welke persoon of partij terechtkomt, bepaalt CMG per vraag wat of wie daarvoor het meest geschikt is. Naar de gemeente toe geldt het omgekeerde, want The Culture vroeg daar om expertise en niet om meer geld, en ook die vraag verdient het even concreet gemaakt te worden.

D. Stuur op continuïteit, niet alleen op aantallen

De observatie over wisselende gezichten legt iets bloot dat verder gaat dan opkomst: het probleem is niet dat er te weinig mensen komen, maar dat het naast een vaste kern steeds andere mensen zijn. Daardoor bouwt maar een deel van de groep context op, en moet in elke bijeenkomst worden herhaald wat er al gewisseld is. Dat verklaart ook waarom juist nieuwe en recent aangehaakte deelnemers aangaven onvoldoende zicht te hebben op wat er met hun inbreng gebeurt, wat terug te lezen is in hoofdstuk 3: zij hebben de tussenliggende stappen niet meegemaakt. Het is de keerzijde van wat in hoofdstuk 4 door de omgeving wordt ingebracht, want waar de gemeente de sleutel legt bij de zekerheid die zij moet bieden, legt The Culture die bij haar eigen opkomst.

Het groen licht van 7 juli is gegeven door de aanwezigen, wat een reële uitkomst is en een goed begin. Het is tegelijk reden om de komende maanden te sturen op continuïteit van deelname: dezelfde mensen die vaker komen, naast nieuwe die aanhaken. De oproep aan het eind van de avond om de eigen achterban te informeren is daarvoor het startpunt, en die werkt beter wanneer hij wordt ondersteund met materiaal dat mensen kunnen doorsturen.

Continuïteit reikt verder dan wie nu betrokken is. Zoals een van de aanwezigen opmerkte, moeten jonge ouders nu al weten dat er iets aankomt waar hun kind over enkele jaren terecht kan, zodat zij hun kinderen straks ook daadwerkelijk brengen; dat is een groep die die avond niet in de zaal zat en wel belang heeft bij het traject. Hetzelfde principe zit in het voorstel om omwonenden maandelijks aan de campuskosten te laten bijdragen: in beide gevallen verandert iemands positie van toeschouwer naar belanghebbende, en dat bouwt draagvlak op een manier die met zenden alleen niet te bereiken is. Waar dit naartoe werkt, gaf een van de groepen zelf aan met de voorwaarde dat de dragende groep een weerspiegeling van The Culture moet zijn.

E. Eerst de positie van de scene bepalen, dan uitwerken met partijen

Een deel van wat is opgehaald kan vandaag niemand waarmaken, maar is te belangrijk om er passief op te wachten: het rond krijgen van de exploitatie, de betaalbaarheid voor de partijen die erin komen, het verlagen van de drempel, de cohesie tussen omwonenden en gebruikers, en de vraag of de mensen die The Culture zijn ook in het gebied kunnen wonen. Voor die opgaven is de zuiverste volgorde dat de scene eerst haar eigen positie bepaalt en dat CMG die positie vervolgens inbrengt bij de betrokken partijen en met hen uitwerkt hoe zij landt in de gebiedsontwikkeling. Zo bepaalt de scene de inhoud en draagt CMG die naar buiten, getoetst aan

wat de *scene* bedoelde, in plaats van dat de *scene* reageert op wat anderen al hebben bedacht.

De meest besproken van die opgaven is de exploitatie na oplevering, de zorg uit hoofdstuk 4 die in de meeste groepen terugkwam. Daar gaf de *scene* al een positie bij: geld moet komen zonder tegenstrijdige belangen, omdat financiering die haaks staat op wat de campus moet zijn geen oplossing is. Het financieringsmodel rond het Zuidplein Theater is genoemd als voorbeeld om naar te kijken, en dat is een concreet spoor om nu al te verkennen, ruim voordat de exploitatie van start gaat.

De lijst van 7 juli is niet uitputtend, en zij bevat twee soorten inbreng die uit elkaar gehouden moeten worden. Naast de opgaven zelf zijn er die avond ook concrete ideeën geopperd, bijvoorbeeld de maandelijkse bijdrage van omwonenden die hen medeverantwoordelijk maakt. Zo'n idee is geen opgave maar een mogelijke invulling ervan, en het is precies het type inhoud waarmee de *scene* haar positie bepaalt. Een logische stap is om op een later moment beide actief op te halen: welke andere langetermijnopgaven The Culture ziet die die avond niet zijn benoemd, en welke ideeën zij heeft om ze in te vullen. Wat daaruit als nieuwe opgave blijkt, volgt vervolgens dezelfde volgorde van eerst de positie van de *scene* en dan de uitwerking met de partijen.

F. Houd de organiseervraag open, en agendeer deze opnieuw in verdiepte vorm

De organiseervraag heeft geen antwoord gekregen en is de enige echt open vraag van de avond. De meningen liepen uiteen en de vraag is bewust doorgeschoven omdat zij vooruitliep op de toekomst; haar opnieuw stellen als “willen we ons formeel organiseren, ja of nee?” reproduceert waarschijnlijk een vergelijkbare uitkomst.

De vraag eronder is vruchtbaarder, en die kan de *scene* alleen zelf beantwoorden: hoe houdt zij haar energie en commitment duurzaam, en is daarvoor een formele vorm nodig, of draagt de huidige structuur het? Dat raakt aan wat een van de groepen bij vraag 1 inbracht, dat de campus een middel is en het doel de duurzame borging van The Culture op lange termijn; de organiseervraag is in essentie ook een borgingsvraag. Zij hoeft daarom niet te wachten op de campus, want de argumenten die haar voeden, jarenlange vrijblijvendheid en energie die weglekt, gelden nu al.

De vraag over de *scene* en de vraag over de campus zijn bovendien twee verschillende vragen, en het helpt om ze uit elkaar te halen. De *scene* kan zich organiseren zonder dat daarmee iets over de campus is besloten, en de campus kan een eigen vorm krijgen zonder dat de hele *scene* zich daaraan hoeft te binden. Voor de campusvraag geldt dat de vorm zou moeten volgen uit wat er praktisch nodig is: afspraken kunnen maken, middelen kunnen ontvangen, en gesprekspartner

kunnen zijn. Voor de vraag over de *scene* geldt iets anders, namelijk wat mensen bindt en wat maakt dat zij terugkomen en bijdragen aan de continuïteit naar buiten toe die de *scene* nu mist; dat is een vraag naar wat de *scene* van zichzelf verwacht, en zij gaat vooraf aan elke keuze voor een rechtsvorm.

Wat de *scene* van zichzelf verwacht, is niet los te zien van wat zij moet kunnen dragen. De zorgen in hoofdstuk 4 over wat er na oplevering gebeurt, en de voorwaarden over vervangbaarheid en verantwoording, gaan over hetzelfde onderliggende punt: kan dit blijven bestaan als de eerste enthousiastelingen er niet meer zijn? Die houdbaarheid hangt samen met de vorm die gekozen wordt, omdat die vorm haar moet kunnen dragen. Ik zou beide daarom in samenhang verkennen: wie eerst een vorm kiest en pas daarna nadenkt over houdbaarheid, kiest waarschijnlijk de verkeerde vorm.

Voor het hoe sluit ik aan bij wat vanuit de initiatiefnemers zelf is voorgesteld, namelijk dit verslag bestuderen en, als het concreet genoeg is, een vervolgsessie beleggen met de mensen die willen participeren; dit onderwerp kan daar goed worden behandeld. Aanknopingspunten zijn er bovendien al: het onderdeel over de organisatie van The Culture in de haalbaarheidsstudie van Draaijer van 17 juni 2025 spitst zich weliswaar toe op de Street Culture Campus, maar biedt een bruikbaar vertrekpunt zodra de *scene* toe is aan het bedenken van een structuur voor zichzelf.

G. Pak de vraag rond tijdelijkheid samen op

Vanuit StiGaM is de vraag gesteld hoe deze gemeenschap bij elkaar blijft in de periode tussen sloop en nieuwbouw. Die vraag is breder gesteld dan The Culture alleen: zij gaat over alle organisaties, initiatiefnemers en ondernemers die nu op deze locatie zijn gehuisvest en over partijen die van elders zullen aanhaken, en zij is als uitnodiging gesteld.

Neem de uitnodiging aan. Zij raakt direct aan de zorg over energiebehoud die in beide groepen leeft, en zij biedt een concreet onderwerp waarop Culture en omgeving nu al kunnen samenwerken zonder dat daarvoor eerst de vormvraag beantwoord hoeft te zijn, terwijl het gebouw en de grote besluiten nog weg liggen. Aannemen betekent praktisch dat CMG zich bij StiGaM meldt met de vraag welke plekken in het gebied in beeld zijn en op welke termijn daarover wordt besloten, zodat The Culture haar wensen kan inbrengen voordat die keuze feitelijk is gemaakt, langs dezelfde volgorde als bij het vorige punt.

7. Wat er is toegezegd

Op 7 juli zijn enkele toezeggingen gedaan over hoe het na deze avond verder gaat. Het gaat om afspraken over de terugkoppeling van wat is opgehaald, over de manier waarop de bijeenkomst wordt vastgelegd en gedeeld, en over hoe de betrokkenheid van de *scene* in het vervolg wordt vormgegeven.

1.

Ordering en bronnen

De inbreng wordt achteraf geordend en de bronnen gaan in dit verslag, zodat te volgen is hoe die ordening tot stand is gekomen.

2.

Verspreiding

Alle aanwezigen ontvangen dit verslag.

3.

Vervolg en terugkoppeling

CMG bestudeert dit verslag. Mogelijk volgt een vervolgsessie met de mensen die willen participeren; daarna wordt de zaal geïnformeerd over hoe wordt doorgepakt, met ruimte om daarop te reageren.

4.

Informatie en betrokkenheid

De deelnemers blijven geïnformeerd en betrokken bij de vervolgstappen. Wie zich onvoldoende geïnformeerd voelt, kan zich aanmelden voor de nieuwsbrief; met de nieuwe website wordt actiever verwezen naar de verslaglegging van eerdere meetups, waaronder die van 7 juli 2026.

5.

De achterban informeren

Aan de aanwezigen is gevraagd de eigen achterban te informeren, zodat dit een breed gedragen beweging wordt.

Bijlage A

Wat per vraag is opgehaald

Hieronder staat wat er in de groepen is opgehaald, geordend per vraag. Achter elk punt staat uit welke groep het komt: G1 tot en met G5 zijn de groepen vanuit The Culture, G6 is de groep vanuit de omgeving. Waar een punt ook op een van de whiteboards is vastgelegd, staat dat erbij.

Aan The Culture en de omgeving zijn bij de eerste en de derde vraag verschillende vragen voorgelegd; hun antwoorden staan daarom apart weergegeven. De ordening binnen elke vraag is thematisch en zegt niets over gewicht of volgorde van belang.

Een woord over de vorm. Normaal gesproken vat ik in een verslag samen en houd ik letterlijke uitspraken beperkt. Hier heb ik daarvan afgeweken en op veel plaatsen bewaard hoe iets in de zaal is gezegd. Dat heeft een reden. Er is die avond nadrukkelijk gevraagd of terug te lezen is wat er met de eigen inbreng gebeurt. Door de formuleringen te bewaren zoals ze zijn gebruikt, kan iedereen die er was zijn eigen bijdrage herkennen en nagaan of die goed is weergegeven.

- Culture (G1–G5)
- Omgeving (G6)

Thema	G1	G2	G3	G4	G5	G6
Zichtbare stappen nu	•	–	•	–	–	–
Transparantie en communicatie	–	–	•	–	–	–
Vervangbaarheid en continuïteit	•	–	–	–	–	•
Bottom-up en grassroots	–	–	–	•	–	–
Drempel en cohesie	–	–	•	•	•	–
Geld en rol van de gemeente	–	–	–	•	•	–
Campus als middel	–	•	–	–	–	–
Hulpvragen naar de culture	–	–	•	–	–	–
Exploitatie na oplevering	–	–	–	•	•	–
Mechanisch versus organisch	–	–	–	•	–	–
Buiten eigen invloed	–	–	•	–	–	–
Wonen in het gebied	–	–	–	–	•	–
Tijdelijkheid en kip-ei	–	–	–	–	–	•

Vraag 1

Wat heb je nodig om vertrouwen te hebben dat dit de goede kant op gaat?

Aan de omgeving is gevraagd: wat heeft deze beweging nodig om te slagen, en wat zou jouw organisatie daarvoor kunnen of moeten doen of juist laten?

- 1.1 Zichtbare stappen op korte termijn, niet alleen beloftes voor later
- Commitment over wat er op lange termijn gaat gebeuren, maar ook over wat op korte termijn al zichtbaar is. “Er kan iets niet nu. Maar wat kan nu dan wel?” De stappen in de goede richting zichtbaar maken en daar consistentie in laten zien. (G1)
 - “Er wordt zoveel gezegd, maar zo weinig gedaan.” Een punt dat vorig jaar ook al is aangekaart. (G3)

- 1.2 Transparantie, visie en communicatie
- Transparantie, vooral. (G3)
 - Een duidelijke visie, en een gezamenlijke visie. (G3)
 - Frequentie communicatie. (G3)

- 1.3 De dragende groep: samenstelling, houdbaarheid en vervangbaarheid
- Het gesprek blijven voeren over wat ons verbindt maar ook over wat ons onderscheidt, zonder te labelen. (G1)
 - Accountability als zorg: nu is het een relatief kleine groep die vanuit passie ergens voor gaat en staat. Om te groeien en meer draagvlak te creëren moet die solide pool groeien, zodat mensen letterlijk vervangbaar worden. “Als er iets persoonlijks in je leven gebeurt en jij valt uit, wat dan? Dan moeten we weer from scratch beginnen.” Daar zit angst én een grote behoefte. (G1)

- 1.4 Bottom up in plaats van top down
- “Groep één heeft goed gezegd dat het grassroots is. En de gemeente is meer top-down.” (G4)

1.5 Toegankelijkheid en cohesie

- Er kan voor toekomstige gebruikers een drempel zijn: wil ik daar wel bij horen? Wat nodig is, is de juiste cohesie tussen de doelgroepen die het gaan gebruiken en de mensen die eromheen wonen. (G4)
- Idee: mensen die eromheen gaan wonen doen elke maand een bijdrage, zodat zij meebetalen aan de campus en daarmee medeverantwoordelijk worden. (G4)
- Iedereen moet zich thuis kunnen voelen. De drempel is te hoog voor lagere klassen, en daarmee ook voor jongeren. (G5)
- Iedereen wil serieus genomen worden, of je nu bij de gemeente zit, bij The Culture of de bakker om de hoek. “Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden.” (G3)

1.6 Geld, en de rol van de gemeente daarin

- Het geld komt uiteindelijk van de gemeente; als die toezegging er is, kan het balletje gaan rollen. (G4)
- Vanuit de gemeente is ook commitment en draagvlak nodig, en niet alleen geld maar ook een faciliterende rol: als er bepaalde kennis nodig is, kan de gemeente die binnen het netwerk verzorgen. (G4)
- Geld en draagvlak, en dan vooral geld zonder te veel belangen. (G5)
- Een financieringsmodel, meer fondsen. Als voorbeeld genoemd: het Zuidplein Theater en het financieringsmodel daaromheen. (G5)

1.7 Het bieb-mechanisme: faciliteren zodat organische dingen kunnen groeien

- De gemeente is mechanisch, The Culture is organisch, en die twee moeten samen gaan. Eén manier waarop de gemeente dat kan doen is faciliteren zodat organische dingen kunnen groeien: “zij leggen de tuin aan en wij stoppen de zaadjes erin”. Eén van de manieren daarvoor is dat mensen dingen vrij kunnen gebruiken of lenen, net zoals bij een bibliotheek. (G4)

1.8 De campus als middel, niet alleen als doel

- De campus moet niet alleen gezien worden als doel op zich, als een gebouw dat er straks staat en dan is het klaar. Het is ook een middel om samen iets voor elkaar te krijgen. Het gaat niet alleen om het gebouw maar om The Culture: die is zo belangrijk in Rotterdam dat zij gezien mag worden, en op lange termijn. “Het is dus ook een middel, dus pak het op.” (G2)

1.9 Hulpvragen vanuit het project naar The Culture

- Er zijn hulpvragen vanuit de street culture, en er moeten ook hulpvragen naar The Culture toe komen. (G3)

1.10 Departementen en diensten moeten samenwerken

- “Ik neem aan dat jullie hier allemaal van sport en cultuur zijn, maar werk samen met de dienst Economische Zaken, werk samen met vastgoed, werk samen met onderwijs.” (G5)

1.11 Wat de omgeving nodig acht

- Het is geen enkelvoudige opgave voor sport of cultuur, het is een maatschappelijke opgave. Betrek de mensen, organisaties en gemeentelijke afdelingen die daarvoor nodig zijn. “Wij hebben die opgave om dat voor elkaar te krijgen. Dat is een hele lastige, maar wel eentje die nodig is om dit te doen slagen.” (G6)
- Zekerheid dat het gebouw er komt, en dat meerjarige financiering mogelijk is om het draaiende te houden. (G6)
- Betaalbaarheid: de partijen die erin komen moeten het kunnen dragen. Dat kan betekenen dat er extra geld ergens anders vandaan moet komen. (G6)

Deze vraag was voor beide groepen gelijk.

2.1 Exploitatie en financiële houdbaarheid na oplevering

- De exploitatie van zo’n gebouw: de meeste organisaties die hier staan hebben dat nog nooit gedaan. (G4)
- “Ik geloof dat het gebouw gaat komen, dat geloof ik best, omdat het een nieuwe woonwijk wordt; daar gaat de discussie niet over. Waar ik me zorgen om maak, is de verantwoording die erbij komt.” Een gebouw als dit gaat zeker zes- tot zevenhonderdduizend euro per jaar kosten. Hoe krijgen we dat financieel voor elkaar? (G5)
- De vrees: het gebouw staat er, The Culture zit erin, maar het geld is er niet om het drie tot vier jaar draaiende te houden. Dan wordt het twee jaar later een theater, of iemand met miljarden zegt: jullie gaan eruit. (G5)
- Daarom niet alleen strijden dát het gebouw er komt, maar ook nadenken over hoe je het op lange termijn behoudt. (G5)

2.2 Kwetsbaarheid van de organisaties die mee zouden doen

- Sommige organisaties die hierin willen stappen kunnen “net een broek ophouden”. Is het niet een veel te grote stap? “Het gaat nu hartstikke goed, maar over drie jaar ineens is het er niet meer.” (G4)

Vraag 2
Wat is je grootste zorg of twijfel als je aan het vervolg denkt?

2.3 Samenwerking gemeente en Culture: mechanisch versus organisch

- De samenwerking tussen de gemeente, de projectontwikkelaars en The Culture moet goed gaan; mechanisch tegenover organisch kan een zorg zijn. (G4)

2.4 Factoren buiten de eigen invloed

- De gemeenteraadsverkiezingen, die roet in het eten kunnen gooien en de politiek een andere wending kunnen geven. (G3)
- Oorlog en economische ontwikkelingen. "Misschien betalen we morgen vijf euro voor het brood." (G3)
- Klimaatverandering. "We leven in een wereld waarin morgen alles anders kan zijn. Dat hebben we gezien bij corona, en met extreme weersomstandigheden die ons gedrag als mens totaal kunnen veranderen. We weten niet hoe we over drie of vier jaar bewegen." (G3)
- Goedkeuring vanuit de gemeente voor het omgevingsplan: "gaat de gemeente wel akkoord met al deze plannen van ons?" (G3)
- Discriminatie, expliciet genoemd als een van de grootste zorgen. "Je mag voor de rest zelf invullen wat jij daarvan vindt. Maar heel veel mensen zullen zeggen: ach, discriminatie, nu nog?" (G3)

2.5 Wonen: kan The Culture in het gebied terecht?

- Kunnen de mensen die deze culture zijn en brengen ook in dit gebied terecht wat betreft woningen? Als The Culture hier niet is, moet zij ernaartoe bewegen; in hoeverre zijn mensen daartoe bereid? (G5)
- Aanvulling: gaat er samenwerking plaatsvinden, en dan vooral intern maar ook buiten de kring van de mensen die de organisatie nu doen? (G5)

2.6 De rechtsvorm als open vraag

- Een coöperatief model werd genoemd als mogelijkheid. (G4)
- Reactie daarop: het hoeft niet per se een coöperatie te zijn; bij een bibliotheek is het meestal een stichting of een vereniging. (G4)
- Het is goed zoals het nu is, maar als later blijkt dat het georganiseerd moet worden, dan is het voor mij belangrijk dat er wordt gefaciliteerd, dat er wordt gearrangeerd en dat er dan commitment is.

2.7 Continuïteit over een lange looptijd

- "Eén van de grootste zorgen: het is een hele lange ontwikkeling. Hoe kunnen we er met elkaar voor zorgen dat die spirit er blijft, dat de energie er blijft? Als iemand uitvalt, pakt iemand het dan over? Dat is een vraag waar wij niet direct een antwoord op hebben." (G6)

2.8 Het kip-ei-probleem: wanneer steekt iemand zijn vinger op?

- "Wanneer steken de mensen hun vinger op van: oké, wij gaan hier programmeren? We weten van de vorige keer dat die vraag gesteld was, en toen was iedereen heel voorzichtig. Dat voelen wij nu ook een beetje. Maar wanneer zit dat kantelpunt nou?" (G6)

2.9 Twee vragen die de omgeving aan zichzelf stelt

- Over de vorm: "We hebben het vandaag gehad over het moeten organiseren in een rechtspersoon om dingen voor elkaar te krijgen. We hebben ook een discussie gevoerd over waarom dat nou eigenlijk zo is. Waarom kunnen we als overheid niet werken met jullie zoals je hier nu zit? Misschien niet georganiseerd, maar wel met elkaar. Of niet direct als een rechtspersoon, maar wel georganiseerd." (G6)
- Over de ruimte: "Wij vinden het eigenlijk een opgave aan ons: hoe kunnen we bewerkstelligen dat er zoveel mogelijk gebruikgemaakt wordt van de energie en van wat er al is? Dus vertrouwen: hoe ver kunnen wij gaan in het vertrouwen geven? Ik denk dat dat heel fijn is voor deze beweging om de energie ook vast te houden." (G6)
- Over behoud van de energie: "Hoe kunnen we bewerkstelligen dat er zoveel mogelijk gebruikgemaakt wordt van de energie en van wat er al is? Dus vertrouwen: hoe ver kunnen wij gaan in het vertrouwen geven? Ik denk dat dat heel fijn is voor deze beweging om de energie ook vast te houden." (G6)

2.10 Hoe blijft het collectief bij elkaar in de tijdelijkheid

- "Eén van mijn zorgen, specifiek ook vanuit StIGaM, is dat we hier heel veel mooie organisaties, initiatiefnemers en ondernemers huisvesten. En hoe houden we dit collectief bij elkaar in de tussentijd? Want we kunnen helaas niet van hier direct over naar de nieuwbouw." (G6)
- "Natuurlijk zijn er meer partijen die uiteindelijk in de Street Culture Campus gaan landen. Dat is niet alleen maar vanuit hier, maar we hopen wel dat verschillende partijen enthousiast zijn om er daadwerkelijk te gaan programmeren of zich te vestigen, of op welke manier dan ook deel te nemen." (G6)
- "Daar wil ik graag met jullie samen over nadenken: wat zijn goede plekken waarin we deze community en deze goede initiatiefnemers bij elkaar kunnen houden in de tijdelijkheid die nodig is tussen hier slopen en uiteindelijk de Street Culture Campus?" (G6)

Vraag 3

Hoe zie je graag
jouw eventuele
betrokkenheid
in de haalbaar-
heidsfase?

Aan de omgeving is gevraagd: wat maakt volgens
jou het verschil tussen een traject dat écht van de
scene is en eentje dat dat alleen op papier is?

3.1 Concrete vormen van betrokkenheid

- Een klankbordgroep, eventueel ieder kwartaal een meeting, online updates, en samenwerken met andere disciplines. (G5)

3.2 Meedenken en aangesloten blijven

- “We denken graag mee en we blijven graag aangesloten.” (G4)

3.3 Hulpvragen als vorm van betrokkenheid

- “Dat vanuit het project meer hulpvragen worden gesteld. Kunnen jullie mij daarbij helpen?” (G3)

3.4 Communicatie naar ouders

- “Ouders, jonge ouders, moeten het snappen dat hun kinderen de mogelijkheid hebben om ergens naartoe te gaan, en dat ze de kids ook brengen. Vooral die ouders moeten dat weten. Nu al moeten jonge ouders weten: er gaat iets aankomen waar mijn kind over drie, vier jaar, meestal met uitstel zes jaar, terechtkomt. Communicatie is belangrijk. Duidelijke communicatie naar die ouders toe.” (G3)

3.5 Wat de omgeving antwoordde

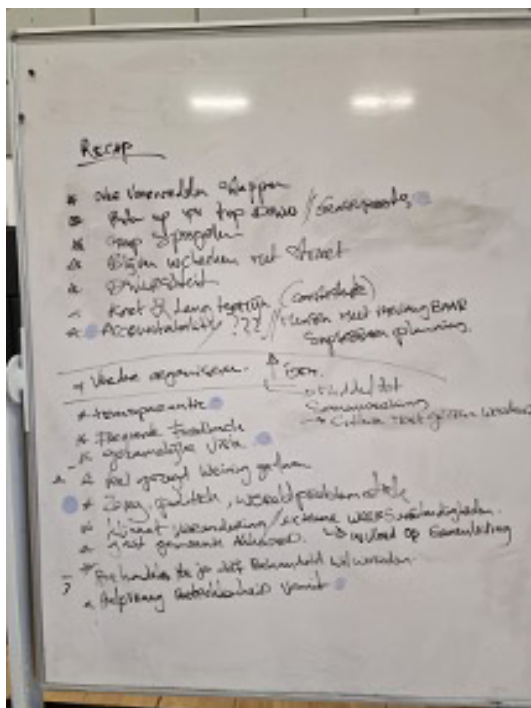
- De uitnodiging om samen na te denken over plekken om de community bij elkaar te houden in de tijdelijkheid, zoals genoemd bij 2.10. (G6)
- De vraag hoe ver de overheid kan gaan in het geven van vertrouwen, zoals genoemd bij 2.9. (G6)

Bron en correcties

Van het verkenningssdeel is een geluidsopname gemaakt. Citaten in dit verslag zijn daaruit afkomstig en waar nodig licht geredigeerd voor leesbaarheid, zonder de strekking te wijzigen. Wie een correctie of aanvulling heeft op dit verslag, kan die doorgeven aan de projectgroep.

Bijlage B Bronnen

Hieronder de bronnen waarop dit verslag is gebaseerd: de whiteboards die tijdens de plenaire terugkoppeling zijn beschreven, en de notitieboeken van de groepen.

Whiteboard

Verzamelvel plenaire terugkoppeling:
bovenste blok groep 1, middenblok groep 2 (sloten voor een groot deel aan bij de inbreng van groep 1),
onderste blok groep 3. De cijfers 2 en 3 verwijzen naar de tweede en derde vraag.

Verzamelvel in tekst:

Bovenste blok:

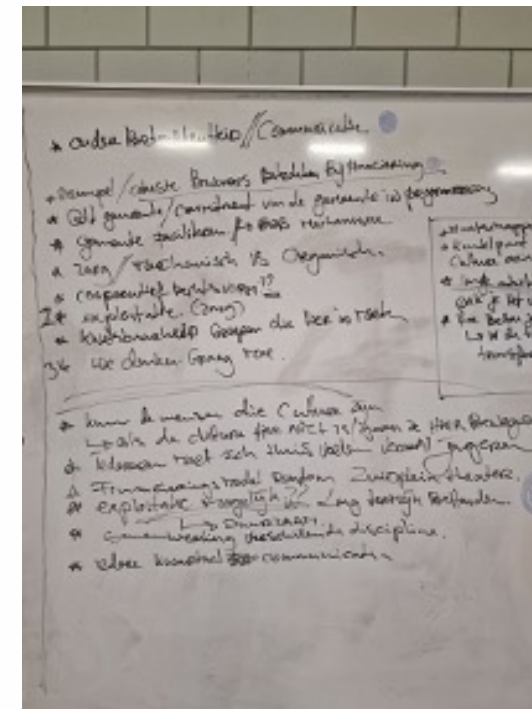
- Over vooroordelen stappen
- Bottom up ipv top down // Grass roots
- Groep spiegelen
- Diversiteit
- Kort & lang termijn (consistentie)
- Accountability??? // Mensen moet vervangbaar - succession planning

Middenblok:

- Verder organiseren ↑ Idem
- Middel tot samenwerking
- Culture moet gezien worden

Onderste blok:

- Transparantie
- Frequentie feedback
- Gezamenlijke visie
- Veel gezegd weinig gedaan
- Zorg, politiek, wereldproblematiek
- Klimaatverandering // extreme weersomstandigheden → invloed op samenleving
- Gaaf gemeente akkoord?
- Behandelen hoe je zelf behandeld wil worden
- Hulpvraag betrokkenheid vanuit

Whiteboard

Verzamelvel plenaire terugkoppeling:
bovenste blok groep 1, middenblok groep 2 (sloten voor een groot deel aan bij de inbreng van groep 1),
onderste blok groep 3. De cijfers 2 en 3 verwijzen naar de tweede en derde vraag.

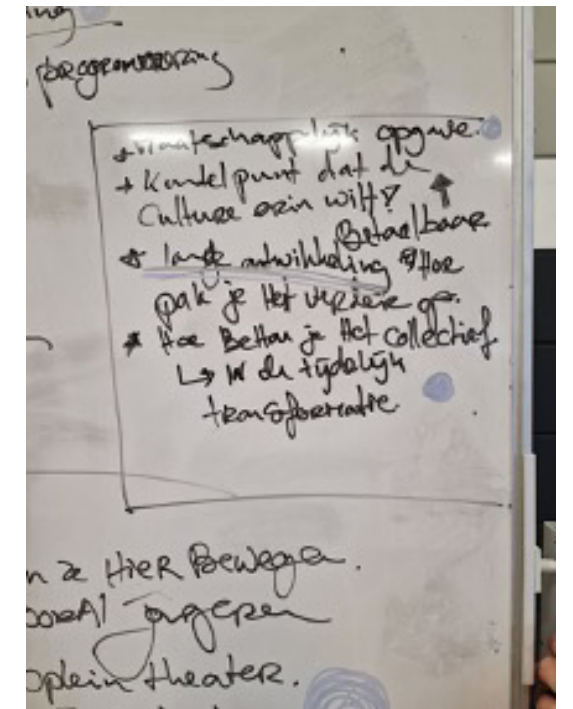
Verzamelvel in tekst:

Bovenste blok:

- Onder betrokkenheid // Communicatie
- Drempel / Cohesie, Bewoners betrekken bij financiering
- Geld gemeente / commitment van de gemeente in programmering
- Gemeente faciliteren // → Bieb mechanisme ["bibliothekeconomie"]
- Zorg // Mechanisch vs. Organisch
- Coöperatieve rechtsvorm??
- Exploitatie (zorg)
- Kwetsbaarheid groepen die hier in moeten
- We denken graag mee

Onderste blok:

- Gun de mensen die Culture zijn
- als The Culture hier niet is / gaan ze hier [naartoe] bewegen
- Iedereen moet zich thuis voelen, vooral jongeren
- Financieringsmodel Rondon Zuidplein Theater
- Exploitatie mogelijk?? Lang termijn Behouden
- Duurzaam
- Samenwerking verschillende disciplines
- Iedere kwartaal communicatie

Whiteboard

Verzamelvel plenaire terugkoppeling:
groep 6 (omgeving).

Verzamelvel in tekst:

- Maatschappelijk opgave
- ↑
- Betaalbaar
- Kantelpunt dat The Culture erin wilt?
- Lange ontwikkeling - Hoe pak je het verder op?
- Hoe behou je het collectief
- in de tijdelijk transformatie

Over Normethic

Normethic is een onafhankelijk adviesbureau, gevestigd in Nederland en sinds 2022 actief in Nederland, het Caribisch deel van het Koninkrijk en Suriname. Wij verbinden twee vakgebieden die vaak los van elkaar worden benaderd: de normerende kant van governance, risk en compliance, en het inzicht in cultuur, gedrag en integriteit. Die combinatie is een bewuste keuze. Regels en structuren bepalen wat zou moeten, en cultuur en gedrag bepalen wat er in de praktijk gebeurt. Wanneer normen en ethiek op elkaar zijn afgestemd, komt beleid tot leven in de dagelijkse praktijk. Wij werken daarbij op wetenschappelijke basis en laten ons leiden door gevestigde inzichten en methoden uit governance en gedragswetenschap.

Op het gebied van governance ontwerpen en toetsen wij besturings- en toezichtstructuren, de verdeling van bevoegdheden tussen bestuur en toezicht, en profielen en benoemingskaders. Op het gebied van cultuur, gedrag en integriteit onderzoeken wij hoe gezond en integer een organisatie werkelijk functioneert, van een rechtvaardige en veilige cultuur met hoge meldbereidheid tot integriteitsonderzoek en het omgaan met grensoverschrijdend gedrag. Ook begeleiden wij besluitvorming en het herstel van samenwerking op momenten dat de verhoudingen onder druk staan.

Onze opdrachten worden ingevuld vanuit een netwerk van governance professionals, senior HR-professionals, organisatieontwikkelaars en veranderpsychologen in Nederland en het Caribisch gebied. Wij nemen het werk niet over, maar bouwen het organisatorische vermogen op om het zelf te dragen, zodat besturen, directies en managers verder kunnen wanneer onze opdracht is afgerond.

Wij werkten onder meer in de financiële sector, transport en logistiek, zorg, onderwijs, cultuur en sport, luchtvaart en zakelijke dienstverlening, en bij semi-overheid en overheid.

Normethic is een handelsnaam van Mendeszoon Consulting Studio.

Contact:
info@mendeszoonconsulting.studio
www.mendeszoonconsulting.studio

Over Kevin Mendeszoon

Kevin Mendeszoon is adviseur corporate governance en specialist cultuur en gedrag, en oprichter van Normethic. Zijn achtergrond ligt in governance, risk, compliance en internal audit, en hij is inmiddels tien jaar gecertificeerd governance professional. Wat zijn werk kenmerkt, is dat hij governance en control integraal verbindt met de vraag waarom mensen de keuzes maken die ze maken, en hoe dat verandert wanneer het spannend wordt.

Daardoor krijgt hij in complexe en gevoelige situaties scherp wat er onder de oppervlakte speelt, welke ontwikkeling nodig is, en wat die duurzaam verankert. Hij werkt door te observeren, te luisteren en het 'waarom' te begrijpen, en tegelijk de bedrijfsvoering, de processen en de besluitvorming te doorgronden, vanuit de overtuiging dat regels en structuren pas betekenis krijgen wanneer mensen ernaar handelen, en dat echte verandering zich niet op papier maar in gedrag en samenwerking bewijst.

Hij is even goed thuis in een bestuurskamer als in een gemeenschap waar identiteit, betekenis en verandering samenkomen, en verbindt daar uiteenlopende belangen en perspectieven tot keuzes die kloppen en breed gedragen worden.

normethic